

הַן אֲרָאֵלִם צַעֲקוּ חֲצָה אומר הנביא: לעם ישראל מגיע רחמים, כי כבר סבלו מספיק, שהרי כל שליח ששלחו, צעק בקול מר ברחובות, מִלְאֲכֵי שָׁלוֹם השלוחים שהיו רגילים לבשר טוב, מֵר יִבְכּוּן: בכו בכייה מרה על החורבן. נִשְׁמוּ מַסְלוֹת הדרכים שוממים, שָׁבַת עֹבֵר אֶרֶץ בטלו עוברי דרך מפני פחד מאויבים, הַפֶּר בְּרִית האויבים ביטלו הברית שכרתו עם ישראל, שלא יפגעו בהם, מָאֵס עָרִים ומאסו בערי ישראל, מלהשאיר אותם בנויים, לֹא חָשַׁב אָנוּשׁ: ולא החשיבו את ישראל לבני אדם. אָבַל אֲמַלְלָה אֶרֶץ האויב השחית את הארץ, והיא נכרתה, הַחֲפִיר לִבְנוֹן בייש ומאס בלבנון (יער בא"י), קָמַל חתך את העצים, הָיָה הַשָּׁרוֹן כְּעֶרְבָה מקום המרעה השמן שמכונה שרון, נעשה שומם כמדבר, וְנִ' עַר בָּשָׁן וְכַרְמֵל: המקומות השמנים, כמו הבשן, ומקום השדות והכרמים שנקרא כרמל, נשרו פירותיהם. עֵתָה אָקוּם ומכיוון שכבר קבלו עונש, מעכשיו אקום לתת עונש לאשור, יֹאמֶר יְהוָה כֹּךְ אומר ד', עֵתָה אָרוּמָם ע"י הדין שאני עושה ברשעים אתרומם, עֵתָה אָנֹשָׁא: ואהיה מנושא. תִּהְיוּ הנביא קורא למחשבות הריון, ולמעשים בשם לידה. המחשבה של אשור לכבוש את ירושלים, אין בה ממש, חֲשַׁשׁ כמו תבן דק, שנקרא חשש, תִּלְדוּ קֵשׁ מה שבאו לירושלים לכובשה יהיה כמו קש שאין בו ממש, רוֹחָכֶם הרצון והמחשבה, אִשׁ תֹּאכְלֶכֶם: תגרום שיאבדו, כמו אש אוכלת. וְהָיוּ עַמִּים מְשֻׁרְפוֹת שִׂיד מחנה סנחריב יהיה כמו אבנים ששורפים בכבשן לעשות מהם סיד, קוֹצִים כְּסוּחִים הם יהיו כמו קוצים יבשים שכורתים אותם לשרוף אותם, בָּאֵשׁ יִצְתּוּ: וכשמציתים בהם אש נדלקים מהר, כך יאבדו מהר מחנה סנחריב. שָׁמְעוּ רְחוֹקִים אֲשֶׁר עָשִׂיתִי אלו שגרים במרחק מירושלים, שמעו מה שד' עשה למחנה אשור, וְדַעוּ קְרוֹבִים גְּבֻרָתִי: ואלו שהיו קרובים למחנה אשור שימו לב לגברה שד' עשה.